

מקום: פיזיק בן זונלן ע"י ג'אן. באוור מעי בצולה לד"ר
 ע"ב ה'מאן: בדרכי, נוסעם בעצמותי, מזוכי ב"בא"מ", זוכי זמן
 סגול, נוסעם בגיק בעד"ל זאור ה'רית.
 ע"ב ה'אוויר: בדרכי סבא'י-חיים מעי'מ כמו בני-אזים, עני-אזים
 מפגשים אי-נחיות, נחית, פחז; קריאות במקום זיכור
 האגות פנול: טחנת-רית, כוכב
 ובאמצע: שנים ונחיות

זכאק בשנים
 הבהל

.א.

כל הלילה נסע הבכלי יחיד בעגלה, שיצאה מלובלין אל כילוגריי. בעל-
 העגלה, איש גוך, רחב-גרם, במגפיים גבוהים, מהלך מנומנם ודמום לצד
 העגלה ומנענע בראשו, וחסוסה הכחושה הפוסעת פסיעה קטנה ועומדת
 לסירוגין מנענעת אף היא בראשה. בכתי-ראש הריהי זוקפת את אוזניה
 במצודד, כאילו היא מבקשת להאזין לדברים שאינם מובנים אלא לבעלי-
 חיים) והופכת מבטה לאחור בעינים גדולות חסרות-ריסים, פיקחות כעיני
 אדם, וזהרורי הלבנה משתברים בהן. (דומה שמסתכלת היא מתוך הכרה
 שבתמיהה בנוסע המופלא הזה, העוטה מעיל של קטיפה, ותרכוש מהוה על
 ראשו. מפשילה היא את שפתה העליונה, השחורה, השעירה, ומגלה שינים
 מועטות, ארוכות, במעין חיוך של סוסים) הבכלי מודעזע, מתחיל מכעכע
 ולוחש כל מיני לחשים. בעל-העגלה ננער, נזכר מיהו האיש שהוא מוליכו
 ושכ ומתנער כמחלום רע. בשרוול של מקטורן-הצמר הוא מקנח את מצחו
 הצר. מביט ימינה ושמאלה, תולה עינים חשדניות עד בלי די במרחבים
 סחופי-הערפל, כמי שנהירות לו הסכנות בדרכים, ובכתי-ראש הריהו מתחיל
 להצליף בסוסה בשצף-קצף, ובקול צרוד הוא קורא בכעס:

Fez

אזני ה'ג'.

> "ויי, מאלה!.. ויי!.."
 על שדות השלף נגלים לעין גדישי-שחת. טחנת-רוח גדולה עומדת לה,
 כעץ-התלייה הזה, וכאילו מהלכת לפנים, נעלמת ושוב נראית, ופתאום היא
 מופיעה מן העבר האחר, כאילו צצה מתוך האדמה. (דומה, שבכנפיה
 הפרושות כזרועות היא מבקשת להזהיר ולחסום את הדרך) אי-משם עולה
 אנקת ינשוף. כוכב נופל משמים וטס כאילו מדעת ומניח אחריו שובל של
 אש. הבכלי מציץ בתרמיל-העור שלו, מתכרבל בסודר של צמר ונאנח:
 > "אוי, אמא!.. עד מתי?.. כבר אין בי כוח אליהם!.."

התורה - חז"ל

איך ערנט מען די סוף פון פאסט? דינה טאגן שבת
תשובה: "אויף" (אויף - טאג) / השטן בגוריי 176

את דבריו אלה כיוון הבבלי כנגד אותם יצורים, שרים ורוחות, שכל ימיו נלחם בהם, גירשם בקמיעות ובהשבעות. ועכשיו התחילו הללו מתנקמים בו.

לפני שלושים שנה נתגלה האיש בפולין. גבה-קומה היה, כחוש, לבוש גלימה ארוכה בפסים כתומים ולבנים, לרגליו סנדלים זחגורה לבנה על מותניו יועץ בר-מצליח כינוהו, דיבר ארמית ולשון-הקודש ואמר, שעלה מבבל, שם למד קבלה מעשית מוזקן אחד. הוא ריפא חולים במחלת-הנפילה ומשוגעים וגירש דיבוקים ומרה שחורה. בראי שחור הראה בבואותיהם של בני משפחה מתים והעביר חוליים מבני-אדם אל תרנגולים, אף-על-פי שחסיד הוא בכל מעשיו, טובל ויושב כתענית, רדפוהו צדיקי-עולם וגאוני-הדור, איגרות כתבו עליו, שהוא שוקע בסיטרא אחרא, משתמש בכשפים ובשמות הטומאה, ונידוהו. אמרו עליו, שמבני-בניהם של הדונמים הוא, ובכל ערב שבת הריהו יוצא אל השדה לקבל את פניו של משיח השקר... אחרים אמרו, שיועץ בר-מצליח קבע בין רוחות רעות משכנו, ולנקבה מנקבותיהם הוליד בנים... בכל עיירה שדרכה בה כף רגלו העלימו ממנו נשים הרות. נשים יצאו בסינרים מפנים ומאחור, וחינוקות של בית-רבן לא הורשו להישאר בגפם/ עכשיו ככן שבעים הוא יועץ בר-מצליח, מדבר אידיש ודר בסמטה נידחת בעיבורה של לובלין. בשום בית-מדרש לא נתנו לו דריסת-רגל. שכניו היהודים עקרו דירתם מאותו הבית, זה אחר זה, שכן חזותו של האיש הטילה עליהם אימה ופחד. לפני הארוכות אדומות כעין הלכנה האדומה ועורן מבוקע. חוטמו עקום ומחודד; זקנו המדולדל משורבב לצד, כאילו הרוח אינה חדלה לנשוב עליו; עינו הימנית עצומה תמיד, כאילו דבוקה היא. עינו השמאלית גדולה עד להחריד, פקוחה לרווחה כמבט עכור ומביטה במצודר בחלל כקפואה מפחד. ידיו מרטיטות וראשו מתנועע מצד אל צד כאומר לא.

מבט אחרון
היבוי ודינה =
שילוב של חזקת
ורכילות,
השמצות
אס"י שבת לבי
שבת אס"י אק
המשיכו זה אשן ב

70

מלאך תיבת
גמלי עניס קי
אמרת
נאשים חפים

לעז

ועכשיו, בדממת ליל אלול, יושב לו הבבלי שפוף ומתכרבל במעילו להקטין את צלו הארוך המחודד, הרץ אחרי העגלה.
"אין נותנים מנוחה..." הוא ממלמל. "איבר הם קורעים מן החי!"

לא לחינם הזהירוהו צדיקי הדור לפני שנים אחדות, שהוא משחק באש, והקליפות סופן לפגוע בו. יועץ בר-מצליח ספרדי הוא, בנו של ש"ד, ובכמה וכמה ארצות עשה, ביקר בפרס ובתימן, במצרים ובמארוקו, ישב בכגדד ובבוכארה, וכן הוא שולט בלשונות אחדות. בכל מקום חילק קמיעות לגרש שטן ויליית, ריפא משותקים. אל חתן שלא יכול להתייחד

זכרון
נפלאותי
אמת

שלימה זכרון - נשאל מאיי לאסוף וצונות איטיות עם;
כונת עם אלו 33 מתנתו זמן

* וזם השאי אלנה גמליה גבוי; אין זו שום פורתן עכשיו,
זיכרים האלוט"ם

עם כלה הביאו אותו, ואל אשה שלקחה כשיהוק מגונה, אל אשה מקשה ללדת ואל חינוק שניטל ממנו הדיבור/ תרמילו מלא בשיני זאב ובפקעות של שחלת; מחתת-גחלים לקטורת מצויה בו וקווצות-שיער סבוכות ומדור-לדלות ובקבוק אפר של חתול וגולגולת של מת/ פעמים אחדות נשא לו נשים בנדודיו, אבל אותן נשים נתיירו מפניו וגררוהו אל בית-הדין שיתן להן גט, והוא הניחן עגונות/ יועץ בר-מצליח צובר לו ממון. על צווארו תלוי לו נרתיק ופנינים בתוכו. חקוותו היתה תמיד, שלעת זקנה יהיה לאל ידו לעשות תשובה ולעלות לארץ-ישראל ולהיפטר מכל אותם חיצונים. ואולם עכשיו שחש כוחו, הקליפות נטפלות אליו. זה שנים אחדות לא באה שינה אל עיניו. כלילה מיני בריות שחורות בעלות כרעי אווז מרקדות על כותלי חדרו, מנגנות כנינורות וצוחקות, כל אימת שהוא נרדם מיד מורטים את פאותיו. לעתים גונבים ממנו משהו, והוא חש ממש בידים הנשלחות אל גופו. עתים משטים בו. מעבירים את כלי-הבית ממקום למקום, מעמידים את העששית על הרצפה, דופקים בוגגיות החלון, שורקים באווניו. נשים עירומות, שצמותיהן מגיעות עד לעקביהן, מהלכות יחפות על פני הרצפה, יושבות על מיטתו, שוחקות שחוק של פריצות ומגלות את שניהן. עתים כורכים אותו בשערות, כאומרים לחנוק אותו, ומגלגלים אותו בהן שעה ארוכה עד שהוא נחלש וכמעט מתעלף.

"יועץ", הם אומרים לו, "בין כך ובין כך אין לך מקום בעולם הבא... היכנע והיה אחד משלנו!"

יועץ בר-מצליח לבו אומר לו, שכיתי-כיתות של מלאכי חבלה ממחינים למיתתו לחטוף את נשמתו ולקרעה קרעים-קרעים/ כל אימת שהוא בודק את המזונות, הריהו מוצא פסול בשם המפורש. ספריו, עכברים ומקקים אוכלים אותם. יום אחד פתח את כתי-התפילין שלו ומצא בהם חתיכות קלף רקוב/ חדרי דירתו גדולים, תקרתם נמוכה, והם שוממים-למחצה. החלונות הקטנים, העקומים, ניבטים אל חומה בקועה של כתי-יראה חרב, ובבית שרויה תמיד אפלולית כבמרתף. ברצפה קבועים ארגזים כבדים, שם הוא מצניע את ממונו וכל מיני סגולות וחפצים, והם עטויים עור, וחישוקי-נחושת קבועים בהם. משרתות מישראל אינן חפצות לשרתו בביתו. בת הערלים הזקנה, החירשת, אשר על הדירה, תולה במטבח צלמי-ישו וצלבים ומגדלת כל מיני שרצים וכלב שעיר זקן. והואיל והמטבח טרפה הוא, יועץ בר-מצליח מבשל לו בעצמו את חבשיליו בתנור/ כימים האחרונים נותנים הלצים מלוא חופנים מלח בחבשיליו ועושים אותו פסול לאכילה. כלבה

סוקצו

דבון

#

מלאך מטות -
שם ה מלאך
הסביב קיט
מלאך
כמלאך יוד
שם פא"ח
ה דאפ"ח

כאשר מתוך
אתמה
היבוי

של המשרתת נובח עליו בלא הפסק ומבקש לנשכו; חוזריריים מעזים פניהם לעומתו, וכל אימת שהוא עולה על משכבו, הריהם זוחלים עליו ושורטים את פניו.

פעמים אחדות כבר אמר בלבו יועץ בר-מצליח, שיתפרנס במקום מושבו, ושוב לא יצא לחזר על העיירות הנידחות. ואף-על-פי-כן, כל אימת שמזעיקים אותו לבוא אצל חולה זה או אחר או מטורף, הריהו עוטה את גלימתו והולך.

"אין תקנה," הוא אומר לעצמו, "בין כך ובין כך קיפחתי חלקי בכל העולמות... לפחות אציל נפש אחת!..."

עכשיו הוא הולך אל בילוגריי, אל גביר העיר ר' פאלק חפץ, שביתו הגדול, החדש, התחיל מרקיב לפתע-פתאום. על הרצפות גדלות פטריות-בר, ועל הכתלים עולים כתמים חומים-כתומים גדולים כנגע הזה... ויועץ בר-מצליח משפיל את ראשו מחמת עייפות, קופץ את פיו חסר-השיניים ונוחר בקול צפצוף דק. במזרח בוערים עד לוכן שיפולי עננים; על פני השדות מסביב מתנחשלים אדי ערפל דחוס, ועתים דומה על הנוסעים כאילו ים פתוח לפניהם. ובעל-העגלה מטבע של לחש תלוי לו בצווארו, תחת כותנתו, שקיבל מרבה של בילוגריי, והלה השביעו שלא ידבר ולו מלה אחת עם איש ולא יסתכל בפניו. צווארון פרוות-הכבשים של מעילו זקוף, אפילו אינו מבקש לשבת על מושבו, וכל הדרך הוא הולך ברגל. ואולם, כשמתחילה הסוסה לפזז ולכרכר ולעמוד על רגליה האחוריות ולצנוף, אז ננער בעל-העגלה, מגרש חלומות רעים מראשו ומנפנף בשוט: "זייו, גניאדא!" הוא צועק, "היידה!... מה נכנס כך?..."

נ'אנפ 12 | מ'מ'נ'ו י'נ'א'י (-), ב'ק'י'ה ב'ק'נ'ת, 12 | מ'מ'נ'ו כ'צ'י'ט - נ'פ'א'ל'ו; ק'י'ת מ'כ'א'ן נ'מ'כ'א'ן

ב.

כל היום יושב לו הבבלי בכיתו השומם של ר' פאלק חפץ ורוקח כל מיני סגולות. נרחיקים של בד הוא תולה בכל פינות הבית ובהם קמיעות, בלא הרף הוא לוחש לחשים בשפתותיו הכחולות, וכל אותה שעה מביט לצד-דים, כאילו הוא מבקש אחר מישהו, רואה ואינו נראה. מפשפש הוא במרתפים, עולה לעלייה האפלולית וכידו נר, חורך קורי-עכביש ויוצק ורחחים על בטניהם העירומות של עכבישים גדולים, המחליקים בעינים

פ-4 ג'י'ן
ק'י'ת י'מ - י'ט
ק'י'ת צ'ט'ע
פ'מ'כ'א'ן

מ'כ'ת
מ'מ'ן

סומות על קורים קרועים. שולח הוא שני בחורים לרדוף אחר חתול שחור. כופת את החתול ומניחו בגיגית כביסה גדולה, עורך עליו עצים, יוצק נפט ומדליקו באש. מיד בורחים הבחורים משם ומצויים שלא להביט לאחור. מתוך הגיגית עולה צווחה כבושה של אדם. והגיגית הכבדה נעה וחגה כמחשבת לפרוח באוויר. והנה עולה מתוכה אנתח אשה וקללות. עשן שחור מתאבך ומיתמר, והוא סבוך ועולה כצמה קלועה. בעינו הפקוחה של הבבלי מרצדים זהרוריי-אש. ידיו ורגליו מרטיטות כאחוזות-קדחת, ופיו מעלה קצף. נשען הוא על מקלו שלא ליפול ומשתופף. החתול נחרך כולו ואורכו כפלים משהיה. זנבו החרוך מזדקר נוקשה, ראשו הקטן ורגליו הקדמיות כבושים בשולי הגיגית כאילו הוא אומר לזנק זינוק אחרון. בין שיניו הארוכות משתרבת לשון חרוכה. ויועץ בר-מצליח כורע, שואף אוויר ומתנשם כלאחר מאבק קשה, ובחטף הוא אומר את ההשבעה בלשון הארמית:

גירא בעינא דאוכמתא...
פוק הורמיזא בת הורמיזא...

בסודי-סודות בא יועץ בר-מצליח אל העיר. כך התנה עם בעל-הבית ר' פאלק חפץ. ואף-על-פי-כן התחילו אנשים מתקהלים לפני הבית. בעל-הבית הביא לשם, ומשוגעים ומשוחקים. אדם אחד נושא על גבו את בנו חולה-הנפילה, שעניו הפוכות בחוריהן. נשים מן הכפרים הסמוכים מביאות כל מיני בריות משונות. ויועץ בר-מצליח מתחנן לפניו שיפזרו רגליהן, שכן אין בו כוח. וההמון הולך וגדל. דופקים בדלתות, צועקים. יועץ בר-מצליח פותח חלון בעלייה, מוציא ראשו ומתחנן:

"אחינו בני ישראל, רחמו!... הניחו לי!..."

ואף-על-פי-כן הוא מקבל חולים עד בין-השמשות. מבקש יועץ בר-מצליח לצאת מן העיר, והנה בא אליו השמש בשליחות בית-דין ואומר, שהרב קורא לו. הולך הבבלי אל בית-הדין, והתריסים שם כבר מוגפים. העששית מאירה באור גדול. הרב הזקן הקפדן, ששמע משכבר על המכשף ועל מעשיו, עומד לפניו עטוף בגלימת-רבנים ארוכה ורחבה וכובע על ראשו. מותניו חגורים חגורה עבה. ארון-הספרים שבחדר פתוח, כעומד על המשמר. הסתכל הרב במבט תקיף בפני הבבלי, מדדו בכיטול מכף רגל ועד ראש ושאלו:

כ'נ'א'ן
א'כ'צ'י
ו'נ'ר'א'י

י'ד'ק'א' פ'א'י
מ'ש'י'ר א'א
כ'פ' ה'נ'ל'כ'י'ס

פ'א'ל'ו!

פ'א'ל'ו ג'ע'י'ן ה'פ'נ'א' ה'ש'מ'ו'ן / ה'א'ל' ה'י'ס'ו'ר'ו'ט'י' ה'א'י ו'א'י'א'ב'י'א'ל

המאמר 30: היכן מתייחס אלוהים אלנו ומתן אמת ← המאמר הסופי -

"האתה הוא יועץ בר-מצליח?"

"אני, הרב..."

"אינך מצליח כלל וכלל, יהודי!" כמעט צעק הרב. "אל יעלה על דעתך

שהעולם ישן... דורש אתה אל המתים... בעל-אוב אתה וידעוני!..."

"איני בעל-אוב, הרב!..."

"אל תהיך לכפור בדברי!" צעק הרב ורקע ברגליו. "בכשפים אתה

עוסק!... ולא תיפטר מעונש!..."

"יודע אני..."

"זכור, יהודי, סופך שתחרט!" קרא הרב ומיהר ליטול את המקטרת,

כאילו ביקש להכות בה על קודקדו. "מאות שנים תתגלגל בין המשחיתים

עד שיכניסוך לגיהנום!... זקן עיקש!..."

נודעו הבבלי, ביקש לענות לו ועיווה את פיו חסר-השיניים. ביקש יועץ

בר-מצליח לומר, שפיקוח-נפש דוחה את כל התורה כולה, ותחב ידו

בכיס-מעילו העליון, שהצניע בו עשרות מכתבים מצהיבים של חכמים

ספרדים ורבנים אשכנזים המעידים עליו, שהציל נפשות ממש - אבל

אצבעותיו כאילו נשתתקו. זקן-הלמדנים המגודל של הרב התנענע כאילו

רוח חיים לו משל עצמו. אגרף הרב ידיו, רץ לקראתו וצעק:

"צא מביתי, רשע!... טמא מטומא!..."

יצא משם יועץ, וכאילו לא רגליו שלו הן המוליכות אותו, ומסביבו שמע

דיבורים וקולות צחוק. ביקש לצאת מיד מן העיר, אבל בעל-העגלה לא

הסכים בשום אופן לקחתו משם כלילה, והבבלי נשאר ללון בבית השומם,

ששהה בו כל אותו היום. הביאו לו כלי-מיטה, הדליקו נר, ובטיפות שעווה

קבעו אותו על אדן החלון. שנים מחברה קדישא העלו אליו קדרת רותחים

וקערה. הוציא יועץ בר-מצליח מתרמילו פרוסות לחם יבש. השרה אותן

ברותחים, ביקש לאכול, ולא יכול לבלוע. ראשו היה כבד עליו כאילו נמלא

בחול. אף-על-פי שהיה החלון סגור, רוח נשבה בחדר. להבת הנר

התנועעה, העלתה עשן, ופינות החדר הרטיטו כאילו צללי נחשים זוחלים

עליהן על הרצפה זחלו תולעים, וריח של מרתף ורקוביית עמד באוויר.

השחיר לו יועץ בר-מצליח כבגדיו על משכבו. רגעים אחדים נתנמנם לו

בעינים פקוחות. [רומה היה עליו, שהוא כבגדו, אשתו התימנייה, השחר-

חורת, החיננית כורעת לפניו, חולצת את נעליו ורוחצת את רגליו. מיד

נודעו וננער הנר ככה. כחשכה כאילו נסוגו הכתלים, וכל הבית מתנענע

כספינה הזאת על פני המים. בעד זוגיות החלון מציץ פרוץ שחור

פניו הימים

מלם
התקין
אלוהים

התקין הרב!

מגודל-זקן, מקרין, ופיו פעור. כלבים ארוכי-רגלים רצים על הרצפה, חוכ-

כים סנטריהם המחודדים זה בזה. סובכים סחור-סחור כזאבים בסוגר. הכול

מסביב חורק, מתפוצץ, כאילו חומה היא המתבקעת. זוקף יועץ בר-מצליח

את ראשו, מבקש להישען מזה ומזה לגופו, אבל לא היה לו במה להיאחז.

פתח פיו ללחוש לחש, והנה בפעם הראשונה בחייו שכח את כל השמות

וההשבעות. לבו עמד מלכת, והוא חש צינה ברגליו. עכשיו אמר לעצמו:

"בא הסוף!..."

ואף-על-פי-כן קם ועמד על רגליו, בשארית כוחותיו, הלך וכא אצל

החלון וגישש בידיו כסומא. תעה בפרוזדור הצר, המפותל, נתקל במצחו

במזוזה, וחש בחבורות התופחות עליו. נתרופפה אחיזתו של השקיק על

צווארו, ודומה עליו שהוא שומע נפילתן של פנינים על הארץ. שותת זיעה

צוננת יצא החוצה, בגדיו קרועים, ובני העיר כבר ישנים את שנתם. הלבנה

טסה לה מתחת למעטה העננים הארוכים (הכבדים כדגים טמאים) ומטילה

אור מסנוור, (כאילו במולדה היא) כלבים נובחים לעומתו בקולי-קולות

ורצים אחריו, מושכים בכנפי בגדו. חסר-נשימה מגרשם יועץ בר-מצליח,

רץ כבגדיו הקרועים, והנה הוא שומע קולות ופסיעות מאחוריו, כאילו

רודפים אותו. לפתע-פתאום נעלמו הבתים משני צדי הרחוב; רוח גדולה

אחזה בכנפי בגדו. הרחק משם דלקו להבות דמויות-נרות-הבדלה. נשמעו

נגינה כבושה ושריקה וקול רעש, כאילו מחנה שלם הולך ומתקהל. דמות

מטושטשת צועדת לאחור כצעדי ריקוד, והיא גבוהה עד להדהים, כאילו

מהלכת על קבי-עץ מוגבהים. וכולם צועקים: "חתן!... חתן!..." ויועץ

בר-מצליח מבין באחת, שסיטרא אחרא מבקש להשיאו לרוח רעה, והוא

קם ממקומו ומתחיל לקרוא בקול צרוד:

"אלוהים, קרע שטן!... הצילו!..."

ביקש יועץ לחזור על עקביו בריצה, אבל ברכיו נשתתקו. והנה הוא

בתוך החבורה ההוללת. ידים ארוכות שאין בהן ממש תופסות בו ומושכות

אותו לכל עבר. יצורים שחורים, רכים, דמויי-קורי-עכביש, נדחקים ומקי-

פים אותו, כאילו בעל שמחה הוא, צוחקים צחוק של סיאוב בבדיחות-

הדעת ונופלים על צווארו. כלי-זמרים מגנים, אבוקות דולקות, והשמים

מאדימים ככשעת דלקה. מנסה יועץ בר-מצליח נסיון אחרון להיחלץ משם,

מבקש לפסוע פסיעה אחת, אבל האדמה מתנועעת תחת רגליו. מישהו פרש

חופה מעל לראשו, הלבישוהו קיטל, אשה גמלונית, עירומה, מחבקת אותו.

נשענת עליו בכל כובדה ומתחננת לפניו:

התקין את הרב =

התקין את הרב

התקין את הרב

התקין את הרב

"יועץ, אל תכיישני... אמור: 'הרי את... לעולמי-עולמים... מזל טוב!'"
שומע יועץ בר-מצליח כאוזנים חירשות שכירת זוכית, תיפוץ תוף,
דשדוש רגלים, שחוק וצריחות. זקנה אחת וחלה בידה מרקדת לפניו, מפוזת
ומכרכת. בכת-אחת זוה האדמה מתחת רגליו, וכל החתונה מתגבחת
באוויר ומתחילה להתנשא על פני ערים מוארות. ולמטה המוני בני-אדם
רצים אחריה, מורים באצבעם על הפלא וממלמלים כל מיני מלמולים
משונים לא-מוכנים. ויועץ בר-מצליח עוצם את עיניו, מחשש שמא יפול,
ובפעם האחרונה הוא אומר בלבו:

"שלהם אני!..."

למחרת מצאוהו שרוע על הארץ על פניו במקום שומם סמוך לחומה.
ראשו כבוש בחול, ידיו ורגליו ממושקות, כאילו נפל ממרומים.